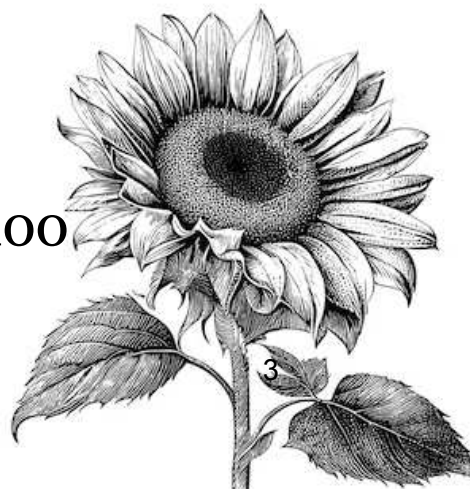

Onuitwisbaar

Onuitwisbaar

Fleur Sinoo

Auteur: Fleur Sinoo

Omslag: Fleur Sinoo

Alle rechten voorbehouden

Jaar van uitgave: 2025

Uitgegeven via Bookmundo

Voor papa en mama,
mijn supporters.
En Kiki, Elin en Lena,
Mijn maatjes.

‘Er zou een straf moeten staan op pannenkoeken met pindakaas eten.’ zegt mijn zusje verafschuwd.
Ik pak een mes en besmeer mijn pannenkoek alsnog.
‘Ga jij nou maar eerst naar de gevangenis, dan is het mijn beurt.’

Maddie heeft gisteren nog graffiti gespoten op een openbaar gebouw. Onze ouders weten dit natuurlijk niet. De enige reden dat ik dat wel doe is omdat ik heb bedreigd met het afsluiten van de stroom. Maddie heeft haar lichtbruine haar opgestoken in een knot, wat haar erg goed staat. Ze zit aan de andere kant van het keukeneiland strop op haar pannenkoek te doen.
‘Ik weet het niet hoor, wat is er nou precies gebeurd 3 weken geleden, huh? vraagt ze.

Over de huidige situatie grapjes maken lijkt misschien raar, maar het is Maddies manier van troosten.
‘Ik weet het ook niet en ga het er zeker niet met jou over hebben.’ antwoord ik snel.

‘Wat jij wilt.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Ik ga de deur uit.
Bye Adds.’

Zo noemt mijn zusje mij. Ze kon toen ze 3 was heel lang de ‘i’ van Addilyn niet uitspreken dus werd het ‘Add’. Dat

is toen geëvolueerd naar Adds. Ik kijk haar na terwijl ze de deur uit loopt. Ondanks onze verschillen doet ze me wel denken aan mezelf op die leeftijd. De manier waarop ze beweegt misschien. Maddie is eigenwijzer dan ik. Ze zal altijd doen wat ze zelf wil. Ook is ze socialer dan ik. Ze heeft een hele vriendengroep, waar ze mee op stap gaat en dingen vandaliseert. In tegenstelling tot mij, die liever met een vriendin een filmavondje heeft. Ik ben wellicht wat slimmer dan Maddie. Ik word denk ik ook wel als lief beschouwd. Mijn ouders vinden mij een goedaardig persoon. Ik draai me weer terug naar mijn bord en eet mijn ontbijt op. Ik laat mijn ogen even rusten, neem dan nog een slok van mijn koffie en gooi de rest in de gootsteen. Ik gris mijn sleutels van het keukenblad, sta op en loop met een diepe zucht de deur uit.

Terwijl mijn zusje naar school gaat, heb ik een hele andere dag voor me. Het is 2 jaar geleden dat ik ben geslaagd op de middelbare school. Mijn schooltijd was prima. Ik had goede cijfers, mensen die me niet heel lekker lagen en 1 hartsvriendin. Serena. Bij onze diploma-uitreiking hebben we niets serieus genomen. We hebben ons diploma gekregen en verder iedereen belachelijk gemaakt. Niet in hun gezicht, maar gewoon zonder dat ze het doorhadden. Ik ben na school gaan studeren in een andere stad. Echter, terwijl ik iets wil bereiken, blijft mijn geboorteplaats me achtervolgen. Ik was bezig in het tweede jaar van mijn bachelor rechten, maar hier zit ik dan alsnog, in Bisbee, Arizona, het beste met mezelf voor te nemen en zeggen dat het allemaal

wel goed komt. Maar er zijn altijd de stemmetjes die zeggen en weten dat dat niet zo is. En die kan je niet zomaar negeren. Hoe hard je ook je best doet. Mijn rit naar Bisbee was op zichzelf niet zo erg. Als je de reden waarom ik hier ben niet meetelt. Als het aan mij had gelegen, was ik nu ergens geweest waar niemand me kent. Mijn pinpas deed het niet bij het tankstation onderweg naar Bisbee. Ik probeerde de cassier ervan te overtuigen dat ik het later zou komen betalen, maar hij werkte niet mee. Dus kon ik de energiedrank en twix wel vergeten.

Onderweg naar mijn oude school heb ik geluisterd naar trieste muziek met daar doorheen hardrock. Natuurlijk moest ik ook nog omkeren omdat ik mijn Take-away koffie was vergeten en zonder ga ik echt nergens heen. Ik rijd het parkeerterrein op en zie zo snel nog geen andere mensen staan, wel een paar auto's. 'Ik ga eerst even rustig rondkijken.' Praat ik mezelf moed in.

Ik gooi het portier van mijn grijze Mini Cooper dicht en kijk daarbij even naar het fotootje dat aan mijn sleutels hangt. Dan start mijn wandelingetje naar de ingang van de school. Onderweg bewonder ik een mooie rode Porsche, wat me een jaloerse steek geeft als ik omkijk naar mijn Mini. De Porsche is van Max. Ik was vriendinnen met haar in de brugklas, we zijn toen der tijd uit elkaar gegroeid. Maar goed, mijn geld zit in andere, belangrijkere dingen. Geen Porsche voor mij. De school ziet er vanaf de buitenkant niet bijzonder uit. Een hoog gedeelte boven de ingang en 2 lagere delen waar de lokalen zich bevinden. Het is volledig van zandkleurige

bakstenen en ramen met blauwe kozijnen. Ik heb ondertussen de deur bereikt en duw hem open. Dan zie ik de lange gang, die aan het eind uitkomt in de aula. Er zijn ontzettend veel deuren aan de zijkanten van de gang en wat trappen ertussen, die naar de lokalen boven leiden. Ik loop gelijk naar het lokaal waar vroeger mijn favoriete vak werd gegeven, Biologie. Ik heb de werking van planten en het menselijk lichaam altijd interessant gevonden, ondanks dat ik er niets mee heb gedaan in mijn studie. De deur maakt een piepend geluid, maar al snel dringt de oude, vertrouwde geur van lesboeken en planten tot me door. Ik kijk rond en zie dat dezelfde foto die aan mijn sleutels hangt, hier ook nog steeds staat. *Winnaars biologie zonnebloem groei wedstrijd 2023* staat er in sierlijke gele letters onder geschreven. Op de foto ben ik samen met mijn partner in het zonnebloem project te zien. Ik draag een gele trui, ter ere van de zonnebloem en een blauwe spijkerbroek. Mijn biologie partner draagt een blauwe trui en een grijze broek. Mijn blik blijft even hangen op mijn grote glimlach op de foto, dan kijk ik verder. Het lokaal is niet veel veranderd, behalve dat er een nieuw, viesgeel skelet naast de foto staat. Ik loop er naartoe om het beter te kunnen bekijken.

‘Volgens mij is die nieuw, toch?’

Speak of the devil. Ik schrik van de plotselinge stem achter me. Ik draai me om en zie mijn ex-biologie partner staan.

‘Jezus, je laat me schrikken... Matthew.’

De afgelopen dagen had ik mezelf het liefst verzopen in de koffie en daarna mezelf weer tot leven gewekt om

meer te drinken. Ik kan het er echt niet bij hebben als de jongen die ik de laatste 3 jaar van de middelbare school leuk vond, nu opeens een praatje wil maken.

'Geen Matt meer, Addilyn Bellwood?'

'Sorry, Matt, ja natuurlijk. 'Lang niet gezien.'

Hij haalt een hand door zijn haar en laat zijn lichaam tegen de deurpost aan vallen.

'Klopt, ik, eh, ben vrij druk geweest.' meldt Matt.

Afijn nu denkt hij dat ik had gewild dat hij contact met me opnam. Fantastisch.

'Ik ook.' antwoord ik daarom maar.

Dan staan we daar. In mijn favoriete lokaal wel 7 seconden elkaar in stilte aan te staren. Zijn donkerbruine haar zit slordiger dan ik me herinner, maar niet zo slordig dat het meteen opvalt. Zijn groene trui, waar hij zijn handen diep in begraven heeft, accentueert zijn blauwe ogen die mij redelijk alert aankijken. Ik herinner me Matthew als iemand die met zijn vrienden heel stoer doet, maar 1 op 1 eigenlijk heel aardig is. Hij was altijd iemand met veel vrienden en een fijn gezin. Ik ben nooit bij hem thuis geweest, maar je hoort verhalen.

'Je haarkleur is veranderd.'

'Wat?' Zijn stem wekt me op uit mijn gedachten.

'Je haar, het is roder dan vroeger.'

Hij had gelijk, ik had vroeger de haarkleur van mijn zusje en vader, maar ik krijg steeds roder haar net als mijn moeder.

'Eh, bedankt.' Ik weet niet goed wat hij met die opmerking bedoelt of waarom hij het opmerkt.

'Het is een compliment.' zegt hij vlug.

'Oke, gelukkig.' zeg ik half lachend.

Er volgt weer een korte stilte.

'Luister Addy, het spijt me van Serena.'

Dat mensen dit zouden zeggen zat er natuurlijk aan te komen, maar toch kwam het hard aan. Sinds ik terug ben in Bisbee word alles zo echt. Toen ik het telefoontje kreeg wist ik dat het was gebeurd. Maar ik besef het me nu pas. Waarom moeten mensen altijd over moeilijke onderwerpen beginnen als ik gewoon een vlot gesprekje wil voeren.

'Ik weet dat jullie goede..' Vervolgt hij.

'Is de rest er al?' Kap ik hem af, terwijl ik mijn wenkbrauwen optrek.

'Er zitten een paar mensen in de aula.'

'Dan moeten we daar vast heen gaan.' zeg ik als een soort vluchtpoging.

'Natuurlijk.' antwoord hij met iets wat door moet gaan voor een zucht erachteraan.

Als ik met Addy naar de aula ben gelopen, wil ik eigenlijk bij haar gaan zitten, omdat ik weet dat ze hier niemand meer heeft. Ik maak aanstalten om de stoel naar achteren te schuiven als ik Jace naar me zie wenken. Jace was vroeger altijd al mijn beste vriend geweest. Ik had ook wel andere vrienden, maar Jace stak er toch wel met kop en schouders boven uit. Sommige mensen laten je vallen zodra ze de kans hebben, maar Jace is niet zo. Ook al hebben we de afgelopen 2 jaar bijna geen contact gehad, het is alsof we nooit weg zijn geweest. Jace is iemand waarmee je makkelijk een gesprek kan voeren. Hij wordt niet snel boos en respecteert iedereens mening, We weten allebei dat ik niet zo ben. Om deze gedachte zouden mijn ouders me belachelijk maken. Zij vinden me vanaf dat ik klein ben al een schattig jongetje. Toch werden mijn broer en zus altijd met meer waarde behandeld. Mensen zoals Addilyn zouden, als ze mij zien, zo snel mogelijk weg willen. Als iets mij irriteert laat ik dat blijken. Maar goed tegenpolen, zoals Jace en ik, trekken elkaar aan, zeggen ze dan. Addilyn schenkt me een klein lachje wat lijkt op begrip. Dus loop ik verder en ga

aan de tafel van Jace zitten. Hij staat op voor een handshake en vraagt maar niet hoe mijn afgelopen jaren zijn verlopen. Jace is de enige die weet waar ik me mee bezig heb gehouden en hij weet dondersgoed dat als hij het ook maar aan 1 persoon doorverteld zijn laatste uren geslagen zijn. Niet omdat ik me ervoor schaam, maar omdat anderen dat geen reet aangaat.

‘Bedankt dat jullie allemaal zijn gekomen.’ begint directrice Clarke.

‘We weten neem ik aan allemaal wat er met Serena is gebeurd.’ vervolgt ze.

‘Het kreng is dood.’ hoor ik op een iets te harde fluisterton achter me. Het is fucking Atlas Clarke, de onhandelbaar irritante zoon van de directrice. Toen ik hier nog op school zat was hij zo’n rotjong dat langs de zijlijn bij mijn rugby game “boeh” ging roepen en heel goed dacht te weten wat er in de kleedkamer besproken werd. Deze uitspraak maakt mij dan ook vurig boos. Er spant een spiertje in mijn kaak aan. Jace moet het gezien hebben, want hij geeft me gelijk een tik tegen mijn schouder.

‘Niet doen, man. Ze heeft het niet gehoord.’

Ik kijk links van me en zie inderdaad dat Addy naar directrice Clarke aan het luisteren is. Ik gun haar dit niet, en niet alleen omdat ze Addy is en ik het gevoel heb dat ik haar dit verschuldigd ben. Ik zou dit niemand gunnen. Een beste vriend verliezen is denk ik als het verliezen van een broer of zus.

‘Ik heb wel nieuws wat jullie waarschijnlijk niet echt gaat bevallen.’ De stem van de directrice dringt tot me door.

‘Oh god.’ mompel ik en ik kijk naar mijn onderarmen die op de tafel rusten.

Wat zou de huidige situatie nog erger kunnen maken? Ik vind dit al erg genoeg en had niet eens veel contact met Serena.

‘De dood van Serena Laurent wordt officieel onderzocht als een moordzaak.’

Ik voel mijn eigen lichaam bevroren, maar ben me er niet van bewust. Waar ik me absoluut wel bewust van ben is Addilyn die haar tas en jas pakt en de gang in snelwandeld. Ik wil achter haar aangaan, maar dan bedenk ik me dat ik waarschijnlijk wel de laatste persoon ben die ze nu wil spreken. Dus blijf ik staren naar de lege tafel die ze achter heeft gelaten en zet mijn handen vast in mijn haar.

Ondertussen heeft de directrice haar verder nutteloze praatje afgerond en kunnen we gaan. Het eerste waar ik aanstalten tot maak is die Atlas op zijn plek zetten. Ik sta op van mijn stoel en loop richting Atlas. Zijn dreadlocks hangen tot zijn kin. Hij draagt een rood shirt met een citroen erop. *Je bent toch geen 5?* Denk ik. Als ik de tafel van Atlas heb bereikt, plaats ik mijn lichaam voor zijn stoel.

‘Ik kan me de laatste keer dat ik iets niet stompzinners uit je mond heb horen komen, niet herinneren, Clarke.’

‘Wat is je probleem toch, Palmer?’ zegt hij half lachend, terwijl hij opstaat.

Het was hier op school altijd een gewoonte om mensen die je niet aanstonden met de achternaam aan te

spreken. Ik zou dan ook niet weten waarom we er nu mee zouden moeten stoppen.

‘Mijn probleem is dat je een arrogante idioot bent.’

Ik kan maar beter met de deur in huis vallen, want ik heb geen zin om langer dan 2 minuten aan deze gozer te verspillen.

‘Oh, je hebt me net gehoord? ‘Het is misschien een klote uitspraak maar even tussen ons, Palmer.’

Hij komt zo dichtbij staan dat die stink aftershave van hem me bijna verstikt. Mijn oogballen draaien naar links zodat ik zijn gezicht alsnog kan zien.

‘Het was wel terecht.’ fluistert hij vervolgens in mijn oor. Serena was een kreng naar sommige mensen ja. Maar mij heeft ze is nu *vermoord*, dus ik snap mensen hun probleem niet. Het enige wat ze er nu nog mee bereiken is Addy naar de grond werken. Mijn opgekropte woede overstroomd en ik geef hem een stomp in zijn maag met mijn vuist. Hij laat een korte kreun horen en buigt zijn knieën. Wat mij het teken geeft dat ik de volgende stomp in zijn gezicht kan geven. Ik til mijn vuist op, die vervolgens wordt vastgepakt door een grote hand. ‘Wil je de gevangenis in?’ zegt de eigenaar van de hand.

Ik kijk achterom. Het is Jace die me wederom tegenhoudt iets doms te doen wat ik niet meer had kunnen terugdraaien.

‘Ga naar huis, man.’ mompelt Jace.

Hij laat mijn vuist los. Als reactie laat ik alleen een lage grom horen en toon een vieze blik naar Atlas. Ik loop de gang door naar de uitgang om naar huis te vertrekken. Ik draai mijn sleutels rond mijn wijsvinger en denk erbij

aan het genot wat ik gevoeld zou hebben als ik Atlas die stomp wel had gegeven. Ik open het portier als ik bij mijn auto ben beland en kruip achter het stuur. Ik start mijn auto en schud mijn hoofd een beetje om alle nieuwe informatie van vandaag op te slaan. Dan druk ik het gaspedaal in en ga naar huis.

Onderweg naar huis deed ik verschrikkelijk hard mijn best om niet te huilen. Ik concentreerde me op de weg, de radio en zelfs het gevoel van mijn stoelbekleding tegen mijn bovenbenen. Toch bleven mijn gedachten maar gaan naar Serena en hoe iedereen haar maar een vervelend wijf vond. Ze was mijn beste en enige vriendin. De enige die mij kon overhalen om naar een feest te gaan. De enige waarbij ik een geheim kon toevertrouwen. Nu is ze er niet meer en weet iedereen dat ik niemand meer heb, los van mijn zusje. Op de universiteit heb ik zelfs niemand meer, door mijn eigen stomme fouten. Het lijkt wel alsof er overal mensen en situaties zijn die ik wil ontlopen.

Ik ben aangekomen bij mijn voordeur. Als ik de sleutel in het slot steek, veeg ik mijn schoenen af aan de deurmat. Dan stap ik naar binnen, gooi de tas van mijn schouder en loop direct naar de keuken. Ik open een kastje linksonder en tover er een reep chocolade uit. Ik loop naar de bank, terwijl ik de verpakking open. Dan plof ik neer en staar voor me uit. Net als ik even een potje wil

gaan huilen, zoemt mijn telefoon. Het is Atlas. Ik zie zijn gezicht tijdens de toespraak voor me. Nog altijd een soort mysterieuze blik, maar toch overduidelijk wat hij van de situatie vindt. Deze keer was het alles behalve verdrietig of medelevend. Ik klik op de melding en lees het appje.

*Het spijt me heel erg van Ser,
als je wilt praten ben ik er!*

Er schiet een gevoel van afschuw door me heen, maar ook van verwarring. Ik deed wel alsof het niet zo was, maar ik hoorde hem echt wel vloeken over Serena. Ik weet dan ook niet wat ik terug moet sturen. Even zit ik stil na te denken. Dan krijg ik een appje binnen van een ander nummer.

*Hi, ik weet dat het lang
geleden is, maar ik vind
het heel rot wat er is
gebeurd. Als je een
vriendin of een schouder
nodig hebt, kan je mij bellen,
oké?*

Dit is wel het laatste wat ik had verwacht, het was Max. Het voelt een beetje ongemakkelijk, maar ook fijn dat ze eraan heeft gedacht om me een appje te sturen. Ik laat het puntje van mijn tong even uit mijn mond ontsnappen en kijk nog steeds nadenkend, naar mijn vingers, die een bericht terug vormen.

*Hoi Max, dankje. Voor nu
red ik het wel, maar als ik
even wil praten laat ik
het weten. Leuk je
weer eens te spreken.*

Ik heb Max niet gedumpte voor Serena. Het is nou eenmaal zo gelopen. We kregen allebei andere vrienden en kregen, zonder dat we het door hadden, steeds minder contact. Als ik het appje verstuur hoor ik een sleutel in het slot gaan, heel even schrik ik ervan, maar dan bedenk ik me dat ik ook nog met andere mensen woon.

‘Hoi hoi!’ komt Maddie nep-enthousiast binnen.

Ze zwiept één van haar handen omhoog als ze de deur weer sluit.

‘Hi Mads.’ verwelkom ik haar.

Ze gooit haar tas naast mijn tas neer en komt naast me op de bank zitten. Ze rolt met haar ogen en zucht.

‘Hoe ging het?’

‘Mijn beste vriendin is vermoord en ik gok dat iedereen in de buurt een verdachte is, kortom geweldig.’

Ik vertel haar verder over wat directrice Clarke tegen ons heeft gezegd.

‘Dat klinkt spectaculairder dan mijn dag.’ grapt ze kijkend naar de grond.

‘Dat geloof ik best.’

Het blijft even stil. Op dat moment denk ik aan wat ik deed op Maddies leeftijd. Er schiet een herinnering naar boven van Serena en ik. We hadden een hele bioscoop afgehuurd om een marathon van Criminal Minds te

houden. Het was een mooie, typische bioscoop. Rode stoelen, één scherm en trappen aan allebei de kanten van de stoelen. Het was iets kleiner dan normaal, we waren dan ook maar met zijn tweeën.

‘Wat zou jij doen als je wordt ontvoerd?’ vroeg Serena aan mij.

Ik hoefde niet lang over mijn antwoord na te denken.

‘Ik zou waarschijnlijk schreeuwen en huilen.’ gaf ik toe.

‘Fout antwoord.’ vertelde ze me terwijl ze met haar vinger naar me wijst. ‘Je moet al je energie stoppen in het zoeken naar een ontsnappingsroute.’

Dat is wat ik zou moeten doen. Of ik daar tijdens al de angst aan zou denken is een ander verhaal.

‘Dan zouden die engersds jou vast beter kunnen ontvoeren.’ grapte ik.

Ik was er altijd zeker van dat Serena nooit iemand haar iets aan zou laten doen. Dat ze daar te sterk voor zou zijn en precies zou weten wat te doen. Blijkbaar had ik het fout.

‘Ik ga huiswerk maken, als je me nodig hebt roep je maar.’ meld Maddie.

Ik schenk haar een klein glimlachje en dan staat ze op van de bank.

Ik sta ook maar eens op en loop naar de keuken om een boterham te smeren. Na die chocolade, heb ik nog steeds honger. Maar dan blijf ik stokstijf stil staan doordat ik mijn moeder hoor praten op haar slaapkamer. ‘Ja, dat snap ik... natuurlijk heb ik het nodig... Ik houd mijn woord, dat weet je.’

Ik draai mijn hoofd en loop dan naar de kamer. Ik open voorzichtig de deur.

‘Mam?’ zeg ik onzeker.

Als ze me ziet staan in de deuropening houdt ze haar vinger omhoog en raffelt ze het gesprek snel af.

‘Ik moet gaan... ja doe ik... dag.’

Ik woon nu al 6 jaar alleen met mijn moeder en zusje, behalve de tijd dat ik aan het studeren was. Mijn moeder heeft mijn vader betrappt op een affaire met zijn secretaresse. Ze hoorde hem aan de telefoon praten en de rest is geschiedenis. Dit maakte ons gezin natuurlijk volledig kapot. Mijn vader werd meteen het huis uitgezet en is in een andere stad gaan wonen. Zonder zijn secretaresse, uit respect denk ik. Ik was 13 en alsof ik toen nog niet genoeg bezig was met opgroeien, viel dit gezeik niet lekker. Maddie was toen 10. Te jong om het te begrijpen en oud genoeg om het haar te kunnen herinneren. Na deze gebeurtenis heb ik zelfs nog even in therapie gezeten.

‘Hoe liet dat je voelen?’ was de vaste vraag van mijn therapeute als ik iets had verteld. Mijn antwoord was meestal verdrietig, verward of weet ik niet.

‘Wat is er liefje?’ zegt mijn moeder glimlachend.

‘Ik hoorde je bellen, wie was dat?’

Normaal ben ik niet zo achterdochtig. Ik vertrouw de meeste mensen op hun woord. Maar door deze dag ben ik er niet helemaal bij.

‘Oh gewoon, iemand uit de bar smeekend of ik zijn dienst over wil nemen.’

Mijn moeder werkt bij een bar in de buurt. The Topsy Turnip. Ik mocht er vroeger altijd spelen als het rustig was. Dan hoefde mijn moeder ook geen oppas te

regelen, als mijn vader ook werkte. Maar tegenwoordig kom ik er nooit meer.

‘Oké.’ weet ik uit te brengen.

‘Hoe was het vandaag?’

‘Prima, gewoon wat informatie die iedereen al wist.’

Ik wil mijn moeder niet lastig vallen met mijn problemen als ze zelf een bar te onderhouden heeft.

‘Misschien kan je binnenkort weer eens een keer mee naar Turnip.’ zegt mijn moeder.

‘Ja, wie weet.’

‘Heb een beetje genade, man.’ klaagt Jace.

Ik zit midden in een rugby training. Jace en ik zijn voor vandaag in aparte teams ingedeeld en ik heb hem net naar de grond gehaald.

‘Kom op niet zeiken en sta op.’ Zeg ik lachend en hijgend tegelijk.

Ik speel al rugby sinds ik 7 ben. Sommige mensen zouden zeggen dat ik er talent voor heb. Eigenlijk heb ik gewoon heel hard en lang geoefend om op dit niveau te komen.

‘Kop erbij, Palmer!’ roept de coach.

Ik geef een knikje en speel verder.

Er klinkt een fluitje als teken dat de wedstrijd voorbij is. Ik geef de meesten een sportieve handshake en maak mijn weg naar de kleedkamer. Onderweg zie ik twee figuren op me aflopen. De ene heeft blond haar tot zijn oren en de ander een iets langer bruin kapsel. Het zijn Joshua en Andrew, 2 mensen uit mijn team. Joshua is lang en kan altijd makkelijk de rugbybal voor zich